



### אפי מחלב: „גניבות הן נורמה באוניברסיטת תל-אביב!”

לפני שנה וחצי הוגשה תביעה נגד הפרופסור מרדכי סוקולובסקי, סגן-נשיא למחקר ולפיתוח באוניברסיטת תל-אביב. הוא נחשד בקניית כרטיס-סיטיסה במחלקה הראשונה במישרד-הנסיעות השייך לאביב, המרתם לכרטיס-סיטיסה זולים וגניבת הכסף שקיבל מהפרשים במחיר. השבוע גזר עליו בית-המישפט עונש מדהים: שנה וחצי מאסר בפועל. מניתי לאפי מחלב, יושב ראש אגודת-הסטודנטים, ושאלתי אותו מהן הדרכים לביקורת באוניברסיטת תל-אביב.

השחיתות התגלתה כשעובדת במישרד-הנסיעות של אביב של סוקולובסקי רבה עם האב, ופוצצה את העניין, כנקמה. הוועדה-המנהל מילכה את ועדת-הביקורת, הכפופה לו. בוועדת הביקורת יושבים נשיא האוניברסיטה, הפרופסור משה מני, רקטור האוניברסיטה, הפרופסור בן-שאול, יו"ר הוועד המנהל, בנו גיטר ועוד ארבעה אנשי-צבור. נוצר מצב שהוועדה, שמתפקדה לבקר את הנשיא, הרק-טור, המנכ"ל ויתר נושאי התפקידים הציבוריים, מאוישת על-ידי המבוקרים עצמם.

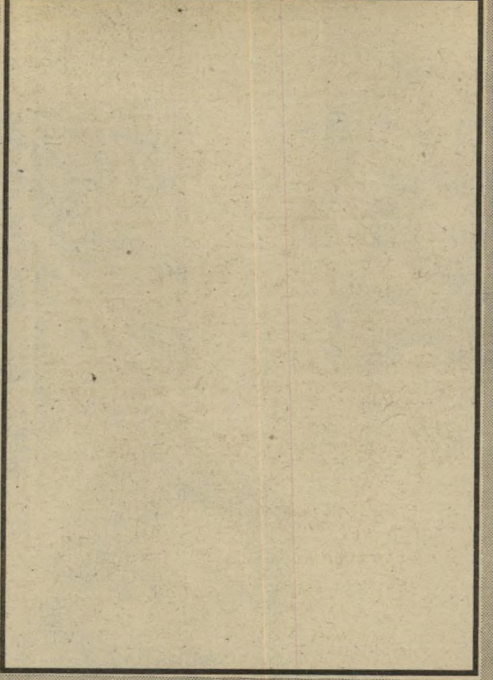
● **ובוועדה-המנהל אין מתנגדים למצב האבסורדי-די?**  
לפני שנה הקים הוועדה-המנהל ועדה, שמתפקדה לבחון אם

## אוניברסיטה

לשנות את הרכב ועדת-הביקורת. בוועדה ישנו עורך-הדין צבי קלמנטובסקי, הפרופסור אוריאל רייכמן, משה שמיר ועורך-הדין יוסף ליוזע, שהוא גם היועץ המישפטי וסגן הנשיא של האוניברסיטה. מלבד ליוזע, כולם היו בעד שינוי הרכב הוועדה.

ביום החמישי האחרון עלתה ההמלצה לדיון בוועדה-המנהל. בנו גיטר, היושב-ראש, סירב להחליט באותו הדיון. להפתעתי, רוב אנשי המנגנון לא שמחו מההמלצה לשנות את הרכב. במצב הקיים הם מצליחים להחליק בעיות.

● **מה דעתם על סוקולובסקי?**  
לפני שהוגשה התביעה ניסה עדי הדר, שהיה אז יושב-ראש אגודת-הסטודנטים, להעלות את הנושא לסדר היום. הפרופ' סור מני איים שאם יסכימו — יתפטר. כולם מפחדים מזה, כי הוא נחשב כנשיא טוב, המצליח לאסוף הרכב כסף. לכן כולם הצביעו נגד העלאת הנושא.  
כשהוגשה התביעה, כתב פרופסור מני ליועץ המישפטי של הממשלה מיכתב, שבו ניסח לעכב את ההליכים, מפני שמעשיו של סוקולובסקי הם נורמה מקובלת באוניברסיטת תל-אביב. מסתבר שגניבותיו זו נורמה באוניברסיטת תל-אביב. (נ"ח ב"ר)



### ד. פ.:

### „קבעו את החיים שלי עוד לפני שנולדתי!”

הדור השני לשואה כבר מזמן הפך נושא פופולרי למחקרים. „גלגל המלחמה ההיא”, הסרט שעסק בכך, העלה את הנושא בחריפות לסדר-היום הציבורי.  
שאלתי את ד.פ., דור שני לשואה, איך היא מגדירה את השפעת השואה על חייה.  
קשה להגיד. באופן ישיר בוחאי שלא השפיעה, אבל יש השפעות עקיפות. אמא שלי עצמה לא הייתה במחנה-הריכוז. היא „טיילה” באירופה במשך המלחמה, אבל כל מי שפחתה הושמדה.

● **האם היה שלב בחיך, שבו הבנת שאת שונה מכולם?**  
ביום-השואה נתנה אמי להסתגר בתורה-השינה, מבלי לאכול, לשתות או לראות אנשים. בתור לידה לא הבנתי. אף אחד לא טרח להסביר, או לא יכול היה להסביר. רק כשהגעתי למערכת-החינוך, וביום-השואה נתנו לעשות פסטיבל-שואה, קישרתי בין השניים. התגובה הראשונה שלי הייתה לעשות מזה צחוק. המצאתי קללות ובריונות, וצירתי מיספרים על הרוזע. תמיד הרגשתי שאני צריכה להסתיד שאמא שלי „כזאת”, כאילו עשתה איהו פשע.

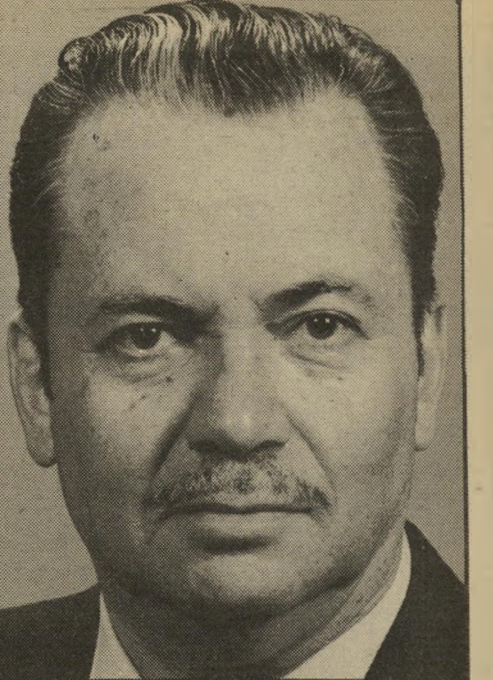
● **את זוכרת דברים ספציפיים?**  
בתגים, באירועים מישפתיים, תמיד היינו רק במיסגרת

## שואה

מישפחתית "מזומצכת של חמישה, אף אחד אחר. אחת ממשפחות ברה-המצוה היתה לעשות אילן-יוחסין. לא יכולתי לעשות אותו. אמא שלי הפרדה מהרחה בגיל שנתיים וחצי. אין לה אפילו תעודת-לידה. הדבר היחיד שאני יודעת על סבא וסבתא שלי הוא שמותיהם.

אחותי נסעה לפני שנתיים במישלחת נוער לפולין. במשך כל אותו חודש אמא שלי סבלה מסיטום. לילה-לילה היא הייתה מתעוררת בצעקות ובכבי.

רק היום, אחר קריאת מחקרים על נושא זה, אני מבינה בעיות מסוימות שיש לי ולאחיותי. אני סובלת מרגשי אשמה ואחריות כלפי החברים. יש לי איתם מערכת של שינאה-אהבה, והרגשת-בישולן מתמדת. כאילו שהם שרדו רק כרי שאני אחיה, ואני לא מצליחה לעמוד בציפיות שלהם. אני סובלת מהרגשת ארעיות ומחוסר-ביטחון. מצד אחד יצר היסטרי לביטחון, ומצד שני ארעיות מתמדת. התחושה שאני האדם היחיד שאני יכולה לסמוך עליה, ושלא מגיע לי לחיות.  
● **מהן תחושותיך כלפי גרמניה?**  
שינאה עזה לנאצים. שינאה אישית. הם קבעו את החיים שלי עוד לפני שנולדתי, לפני שבכלל חשבו עלי, לפני שההורים שלי נפגשו.



### יוסף דוריאל:

### „בחמישה ימים יקבל התלמיד פחות חינוך!”

היום כבר ברור שאז רק שאלה של זמן עד שהמשק יעבור לשבוע-עבודה בן חמישה ימים. ואם כל המשק יעבור, נראה שלא יהיה מנוס גם מהעברת שבוע-הלימודים של תלמידי בתי-הספר לחמישה ימים. עניין שיש לו, כרגע, מתנגדים רבים.  
ממחקרים שערך המכון לפיריון-העבודה עולה כי שבוע-לימודים מוקצר יפגע בתלמידים. ביקשתי מיו-סוף דוריאל, מנכ"ל המכון לפיריון-העבודה, שיסביר לי מדוע.

הרברים הם כלי-כך פשוטים, שמעט ואין מה להסביר. מדובר כאן בתלמידים, שהעונות דרושה להם ככל שעות-הלימוד. מחקרים הוכיחו שכאשר אתה מושיב תלמיד ליותר משש שעות-לימוד, הוא מתחיל להיטשטש ומפסיק לקלוט. חוץ מזה, אחרי יום-לימודים רגיל אתה יכול להחזיר את התלמיד, בשעות-הערב, לחוגי-העשרה ולפעילויות שונות, שאליהם לא תוכל להחזיר אותו אם ילמד יותר משש שעות ביום. כך שאם לוקחים מהתלמיד יום-לימודים אחד, פשוט נותנים לו פחות חינוך, על כל ההיבטים של זה.

● **ובכל זאת, ברוב ארצות העולם המערבי לומדים התלמידים רק חמישה ימים בשבוע.**  
טעות קשה היא לחשוב שכל מה שמתאים לחוץ-לארץ מתאים גם לנו. האפשרויות שיש לילדים במערב-אירופה

## חינוך

ובארצות-הברית אינן האפשרויות שיש לילדים בארץ. לא צריך לחקות כל רבר. הילדים הקטנים, אם לא ילמדו ביום השישי, יסתכנו ברוחבות או ישתרכו לאמהות בין הרגליים, ושום טובה לא תצמח מזה.

● **הבנתי את דעתכם. ביצד תשמיעו על מישר-הדי-חינוך שלא לעבור לשבוע מקוצר?**  
אולי ננסה בגרון.

● **אני בטוחה שגרזן יעזור. אבל אם לא תמצאו די גרזינים?**

כבר פניתי לראש-הממשלה, וממש ברנעים אלה אני כותב מיכתב לשר-החינוך. צריך לקרוא לסדר את אלה במשק שכבר עושים שבת לעצמם, הממשלה צריכה להחליט, לאור הצרכים של המשק, למי יהיה שבוע-עבודה מקוצר, ובעניין שבוע-הלימודים אסור לוותר, כי כולם יפגעו.

● **ואתה אופטימית?**  
אני תמיד אופטימית, ואני גם מוכן להילחם על מה שנראה לי עקרוני. (דניאלה שמי')